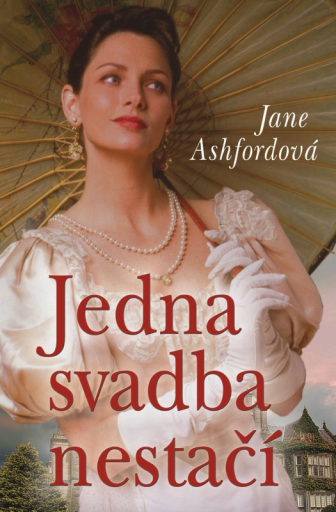

*Jane
Ashfordová*

Jedna svadba nestačí

Jane Ashfordová

Jedna svadba nestačí

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Jane Ashford: Once Again a Bride,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Sourcebooks Casablanca,
an imprint of Sourcebooks, Inc., Naperville, Illinois 2013,
preložila Miriam Ghaniová.

*Toto dielo je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú
výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami
a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

V texte sú použité Byronove verše v preklade Jany Kantorovej-Bálikovej.

Copyright © 2013 by Jane LeCompte
All rights reserved
Translation © Miriam Ghaniová 2015
Cover Design © Peter Brunovský 2015
Cover Photo © Franco Accornero
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2015

ISBN 978-80-220-1861-6

1

CHARLOTTE RUTHERFORDOVÁ WYLDOVÁ zatvorila oči a vychutnávala pravidelný pohyb kefy po svojich dlhých vlasoch. Lucy jej slúžila od jedenástich rokov a dobre si uvedomovala, že pani občas potrebuje, aby ju takto upokojila. Nepochybne si to uvedomovala celá domácnosť, ale len Lucy na tom záležalo. Ostatné služobníctvo jej uštedrovalo iba stovky nenápadných úderov pod pás. Stalo sa to pre nich akousi záľubou, uvedomovala si to aj Charlotte. Sluhovia boli s plynúcimi mesiacmi čoraz opovážlivejší a bezočivejší. Nikto ich za to nepokarhal a ďalej si z nej beztriestne uťahovali.

Lucy prestala Charlotte česať a začala jej zapletať vlasy do vrkoča. Charlotte otvorila oči a pozrela sa do zrkadla na toaletnom stolíku. Vo svetle sviece pod hrubým županom, čo ju chránil pred chladom, sa beleli krémové čipky na jej nočnej košeli. V jej izbe bola zima napriek tomu, že už bol marec. No v londýnskych domoch – úzkych a vysokých – vládla vždy zima a chlad.

V posledných mesiacoch som sa dosť zmenila, pomyslela si Charlotte. No jej vlasy v zrkadle žiarili rovnakou medenohnedou farbou a oči zasa orieškovou, hoci v nich už dávno neostalo ani stopy po zvodnej iskre. Zo zrkadla sa na ňu pozerala známa oválna tvár, videla rovný nos a kedysi vábne plné pery. Bola príliš chudá, ale každé jedlo pre ňu predstavovalo trápenie. Pod očami mala tmavé kruhy; pôsobili bezradne ako oči uväzneného zvieraťa. Zrazu si spomenula na veвериčku, ktorá kedysi v zime zahynula počas tuhých mrazov, keď zamrzlo všetko navôkol. Ležala na boku v snehu s vy-

stretými labkami, akoby sa snažila uniknúť ľadovým pazúrom smrti.

„Hotovo, slečna Charlotte.“ Lucy jej chlácholivo položila ruku na plece. Keď boli samy, stále ju tak oslovovala a jej prítomnosť bola pre Charlotte vždy vítaná. „Potrebujete ešte niečo?“

„Nie, ďakujem, Lucy.“ Charlotte v snahe, aby to vyznelo čo najúprimnejšie, zopakovala: „Ďakujem.“

„Mali by ste si ľahnúť. Zohriala som prikrývky.“

„O chvíľu. Aj ty si choď ľahnúť.“

„Ste si istá, že nemám...“

„Nič nepotrebujem.“

Ani jedna však tomu neverila. Lucy stisla pery, akoby chcela zadržať nejaké slová, potom sa uklonila a obrátila. Jej štíhla, ale pevná postava Charlotte upokojovala, takže na ňu skoro zavolala. No aj Lucy si zaslúžila odpočinok. Nemusí byť horšie, keď Charlotte nemôže spať.

Dvere sa otvorili a zatvorili. Plamene sviec sa rozhýbali a znovu znehybneli. Charlotte si sadla a sústredila sa na plány, ktoré preberala už stovky ráz. Musí byť nejaká možnosť, nejaké východisko – ak nie najlepšie, tak aspoň obstojné. Nie vytrvalá beznádej.

Jej otec – jej drahý otec urobil len to, čo pokladal za najvhodnejšie. A teraz bol navždy preč. Nemohla tomu uveriť. Len čo si naňho spomenula, do očí sa jej tlačili slzy. Keď pred tromi mesiacmi zomieral, už sa vôbec nepamätal, kto je Charlotte. Hlava mu prestala fungovať, hoci bystrá myseľ bola celý život jeho najväčšou výhodou.

Všetko sa zomlelo tak rýchlo! Áno, vždy bol trochu roztržitý, venoval sa len vede a praktická stránka života mu unikala. Sedával vo svojej knižnici, čítal a pracoval, písal si s inými historikmi a nikdy nevynechal ani najmenší detail. Asi pred dvoma rokmi sa však pomaly začal spočiatku nenápadný proces. Najprv si to nevšímali, až kým to nebolo očividné.

Vtedy sa otec sústredil len na to, aby Charlotte „dobre“ vydal. Tou predstavou bol doslova posadnutý a všetko ostatné mu unikalo. Vytrvalo hľadal medzi priateľmi a známymi vhodného ženícha. Ale prečo vybral práve Henryho Wyldea?

Charlotte sa bála aj smútila, ale rozhodla sa neprotestovať. Na druhej strane ju tešila predstava, že sa z odláhlého vidieka presťahuje do mesta, kde sa trochu rozptýli a zabaví. A tak sa ako osemnásťročná vydala za muža, ktorý bol skoro o osemnásť rokov starší. Nazdávala sa, že to bude život ako v rozprávke? Aká len musela byť naivná!

Nešlo len o to, že bola hlúpa; nerovný vzťah by nebol až taká katastrofa. V okolí vídala niekoľko starších manželov s mladými ženami a tvárili sa spokojne. No tí muži asi neboli až takí starí. Ale... hneď po svadbe sa k nej Henry začal správať ako k problémovej žiačke, ktorá prišla do jeho domu, len aby ho znervózňovala. Kritizoval všetko, čo urobila. Aj dnes pri raňajkách ju obvinil, že zasa zabudla, ako treba zalievať čaj, darmo ju to učil. Nezabudla ani na jediný krok, v hlave starostlivo odrátúvala minúty, čo nebolo ťažké, lebo Henry pri raňajkách nemal rád rozhovory. Vždy si so sebou priniesol knihu. Charlotte si bola istá, že všetko urobila správne, ale on sa na ňu zlostil celých desať minút rovno pred slúžkou. Pociťala, ako jej zviera žalúdok a v hrdle rastie obrovská hrča. Ako vždy. Chuť do jedla ju celkom prešla.

Ak sa s ňou manžel rozprával, bolo to len o Tiberiovi alebo Hadriánovi, o dávnej minulosti. Svoje peniaze a nemalú časť jej vena – ako predpokladala – míňal na vlastné záľuby a zbierky. Prízemie domu pripomínalo múzeum, bolo plné vitrín s rímskymi mincami a inými artefaktmi, na policiach stáli knihy o Ríme. Pre Henryho to boli najdôležitejšie veci na svete, rozhodne dôležitejšie ako vlastná manželka.

Aj po roku manželského života sa cítila ako školáčka. Mohlo to byť iné, keby mali deti, ale jej manžel vôbec nemal záujem splodiť ich. Charlotte sa protivil akýkoľvek fyzický kontakt

s ním, takže nevedela, čo urobí, ak Henry na potomkov náhodou zmení názor.

Zahľadela sa do zrkadla na tancujúce plamienky sviec. Pocítila závan chladného vzduchu na šiji a uvedomila si, že takto neznesiteľne žije už dlho. Časom sa z toho určite zblázní. Musí niečo vymyslieť. Henry sa jej cez deň vyhýbal a pri jedle sa s ním nedalo rozprávať. Okrem toho všade sledili sluhovia. Po večeri zamieril do svojho klubu a zostal tam, až kým si Charlotte nešla ľahnúť. Asi by si nemala ísť ľahnúť. Mala by zostať hore a porozprávať sa s ním, aj keď bude neskoro. Musí trvať na nejakej zmene.

Usilovala sa zohriať pod prikrývkami, ale už dva večery za sebou sa jej nepodarilo nezaspáť. Včera večer zaspala v kresle a znovu zmeškala príležitosť. Dnes si sadne na stoličku pri toaletnom stolíku, kde sa nebude mať o čo oprieť. Vstala a otvorila dvere, nevšímajúc si prievan. Odtiaľto dovidí až na vrch schodiska, Henry jej neunikne. Dnes večer sa mu vzdoruje, nehľadiac na to, aké urážky jej chrstne do očí. Pri pomyslení na jeho monotónny hlas, akým vymenúval všetky jej chyby, ju striaslo. Ale dnes sa len tak nevzdá.

Plamienky sa zatrepotali a sviece sa rozhoreli jasnejšie. Charlotte vyčkávala, a keď zadriemala, zakaždým sa mykla. Raz takmer spadla zo stoličky, ale vydržala. Keď už noc pokročila, zhorené sviečky nahradila novými, priložila do kozuba a vzala si ešte jeden hrubý šál proti chladu. Pošúchala si ruky, aby sa zohriali, zaťala zuby a sedela, až kým sa pomedzi závesy nezačalo predierať svetlo a vonku sa nerozospievali vtáky. Svitol ďalší deň a Henry Wylde sa stále nevracal. Jej manžel strávil noc niekde inde.

Charlotte si tuhšie pritiahla šál a neprítomne uvažovala. Žeby viedol muž, ktorý sa k nej správa tak chladno, nejaký tajný život? Má nejakú milenkú? Alebo sa sťal do nemoty a zaspal v klube? Hrá nejaké hazardné hry s tými, čo radi stávkujú? Nič z toho si nevedela predstaviť. No nikdy pred-

tým naňho tak dlho nečakala, nuž nemala potuchy, čo robieva po nociach.

Bola premrznutá až do špiku kostí. Vstala, zatvorila dvere a vliezla do studenej postele. Potrebovala sa zohriať a okrem toho sa musela rozhodnúť, ako môže využiť nový poznatok, aby vniesla trochu svetla do svojho trpkého života. Možno Henry nie je až taký bezcitný, ako sa domnievala. Viečka jej klesli. Azda ešte existuje nejaká nádej.

Lucy Bowmanová skúsila prstom žehličku, ktorú nahrievala na peci. Zasyčala, a tak ju spokojne odniesla k stolíku v kúte kuchyne a začala žehliť volány na batistových šatách. Žehlenie jej šlo pekne od ruky a tešila sa, keď sa jej niečo darilo. Najradšej robila svoju robotu vtedy, keď bola sama. Takto zavrás rána len kuchárka s pomocníčkou začínali pripravovať raňajky. Práve vyliezli z postelí, boli mrzuté a nepreriekli ani slovo. Niežeby sa v tomto dome niekto s niekým veľmi zhováral – sluhovia len chodili hore-dolu.

Dom Rutherfordovcov v Hampshire bol raj v porovnaní s týmto. Vládla tam vždy príjemná atmosféra, všetci sluhovia chodili spolu do kostola aj na tancovačky, boli jedna rodina. A stará domáca jej bola ako druhá matka. Keď Lucy ako dvanásťročnú poslali do služby, aby pomohla rodičom a aby nepomreli od hladu, pani Beckhamová ju srdečne privítala a starala sa o ňu ako o vlastnú dcéru. Ona prvá Lucy povedala, že je múdra, šikovná a že z nej niečo bude. Keď si Lucy spomenula na svoju niekdajšiu domácnosť, zdvihla sa v nej trpkosť.

Prešla žehličkou po vyšívanom rozparku a vdychovala vôňu naškrobenej látky, stúpajúcu zo šiat. V Hampshire sa postupne udomácnila, začala ako práčka a postupovala. Učila sa rýchlo a bola veľmi hrdá, keď si ju pred ôsmimi rokmi slečna Charlotte vybrala za svoju osobnú slúžku. Pani Beckhamová ju rovno pred ostatnými pochválila, že si skve-

lo počínala a môže byť príkladom pre ostatných sluhov. Hrialo ju pri srdci, keď sa na ňu usmiala, a tešila sa zo svojho úspechu.

No teraz bolo všetko nenávratne preč. Dom sa predal, ľudia, ktorých poznala, sa rozprchli na iné miesta, a ani jeden z nich jej nepísal. Pravda, ani ona, ale pomaly si už nevedela ani predstaviť, ako jej kedysi bolo dobre v dome na vidieku.

Slečnu Charlotte by však nikdy neopustila, ani na tomto hroznom mieste. Lucy sklonila hlavu a ďalej žehlila dvojité volán.

Vtom vošiel Hines a zašomral, že by nepohrdol čajom. Bolo na ňom vidieť, že zasa prehýril celý večer. Bol to kuchárkin manžel a sám seba nazýval hlavným sluhom, čím v skutočnosti nebol. Lucy videla hlavných sluhov, no on mal od nich ďaleko. Bol to len drsný, panovačný chlap s nevyberanými spôsobmi. Lucy sa mu radšej oblúkom vyhýbala. Nečudo, že aj kuchárka bola stále podráždená, keď mala na krku takého otravného chlapa. Čo sa týkalo mladých slúžok v domácnosti, ktoré by jej mohli byť priateľkami, teda pomocníčka a slúžka, obe boli prostoduché a pomalé. Keď sa s nimi človek rozprával – čo Lucy radšej ani neskúšala –, zízali naňho, ako keby nevedeli po anglicky. Ba čo viac, sluha Holcombe využíval každú príležitosť a obchytkával ich, kde nemal. Lucy ním v podstate pohrdala. Každé slovo, ktoré jej povedal, bolo dvojzmyselné. A to, čomu porozumela, bolo nechutné. Radšej minula časť výplaty na závoru na dverách do svojej izby, lebo sa ho bála. Slečnu Charlotte nechcela žiadať o peniaze, tá mala vlastných starostí vyše hlavy.

Žehlička vychladla. Lucy ju vymenila za inú, ktorá sa zohrieva na uhlí, a pritlačila ju na rukáv predpoludňajších šiat. Do tváre jej stúpala horúčava, a to sa jej páčilo, hoci kuchyňa bola asi najteplejšia miestnosť v chladnom dome. Keď si ľahla do postele, musela sa vždy pozakrývať viacerými prikrývkami, aby sa zohrialala.

Do komory sa popri nej pretlačila pomocníčka. „Trápiš sa so šatami, a nikto si to ani len nevšimne,“ prehodila.

Lucy si ju nevšimala. Akákoľvek poznámka služobníctva ohľadom jej práce alebo panej jej osobne neprekážala ani si ich nevšimala, no slečnu Charlotte to ponížovalo a trápilo. Ale Lucy bola z toho znechutená. Spočiatku čakala, že on – priecilo sa jej čo len vysloviť meno pána domu – sa do toho zamieša a zastane sa manželky. No bol to diabol v ľudskej koži, lebo ho to očividne skôr tešilo. Lucy by rada celý problém vyriešila, keby vedela ako, ale toto manželstvo bola hoto-
tová katastrofa.

Do kuchyne vošiel Holcombe. Prišiel si po svoj ranný čaj a nič na svete preňho nebolo dôležitejšie. Lucy sa mu obrátila chrbtom a sústredila sa na žehlenie.

„Nevidel si pána Henryho, Hines?“ opýtal sa.

„Prečo by som mal?“ zašomral muž sediaci za stolom.

Holcombe chvíľu stál a mračil sa, potom vyšiel von. Bolo to čudné, ale aj zaujímavé. Lucy pozrela po očku na ostatných, ale tí neprejavili ani náznak zvedavosti. Po niekoľkých mesiacoch, čo tu strávila, sa jej zdalo, že žiadna zvedavosť v nich už ani nezostala.

Zo sporáka sa šírila vôňa ovsenej kaše a Lucy zaškvrkalo v žalúdku. Pani Hinesová vedela navariť dobrú kašu, ešteže to. Iné jej veľmi nešlo. Na druhej strane pán domu uprednostňoval fádne jedlá, takže to bolo jedno.

Holcombe znovu nazrel do dverí. „Hines, pod' so mnou!“ zavelil. Kuchárkin manžel čosi zašomral, ale odtisol stoličku a poslúchol. Aj táto situácia dokazovala, že Hines nie je ozajstný hlavný sluha. Vyskočil, keď Holcombe povedal čo len slovo prísnejšie, a urobil, čo mu kázal. Obaja vyšli z kuchyne a už sa nevrátili.

Niečo sa stalo, pomyslela si Lucy. Holcombe mal vlastné povinnosti, nestaral sa o hlúposti. Po dlhých mesiacoch smútku Lucy zrazu zaplavila nádej. Raz musí dôjsť k nejakej

zmene k lepšiemu. Vzala vyžehlené šaty a vyšla nahor zistiť, čo sa dá, skôr ako zobudí paniu.

Keď Lucy odtiahla závesy, Charlotte sa pomaly preberala zo spánku. Vtom si spomenula na včerajšiu večer a prebdenú noc. Sadla si na posteli. „Mala si mi to povedať, Lucy.“

„Čo, slečna Charlotte?“

„Že môj manžel netráva noci doma. Určite by mi to v takejto situácii neublížilo.“

„Netráva...?“

„No tak, Lucy, vie to celý dom.“

„Nerozprávajú sa so mnou.“ Teda o to ide? Že sa pán včera v noci nevrátil domov?

„Viem, že ostatní sa s tebou nespriatelili, ale určite sa šíria reči...“

„Nič som nepočula, slečna. Neviem, o čom hovoríte.“ Lucy otvorila skriňu a prezerala šaty. „Okrem toho... ani Holcombe nebol dnes ráno vo svojej koži.“

Charlotte odhodila prikrývku. „Hneď sa oblečiem a idem za ním.“

„Viete, že nemá rád...“

„Je mi to jedno.“ Aj bolo, absolútne. Holcombe bol najbezočivejší zo všetkých sluhov a Charlotte už mala plné zuby ich ustavičných posmeškov.

Súrila Lucy, aby čo najskôr dokončila raňajšiu toaletu. Požiada Holcomba, aby prišiel, a ak odmietne, vyhľadá ho, kamkoľvek sa skryl, a prinúti ho vyjsť von s pravdou. Charlotte vystrčila bradu, zahľadela sa pred seba a vyšla zo svojej izby do chodby. Vošla do miestnosti, ktorá v dome slúžila ako salón, a potiahla šnúrku na zvončeku. Prešlo niekoľko minút, a nič sa nedialo. Charlotte zazvonila znovu, potom sa vzdala a vyšla hore schodmi.

Vtom ktosi hlučne zaklopal na vchodové dvere. Ako keby na ne trieskal palicou. Charlotte vyzrela ponad zábradlie. Tres-

kot sa ozval znovu a rozliehal sa v celom dome. Kto len prišiel na návštevu v takúto hodinu?

K dverám pribehla slúžka a začala odomykať. Charlotte si uvedomila, že jej za chrbtom stoja aj ostatní sluhovia. Vtedy sa dvere konečne otvorili.

„Slečna,“ ozval sa hlboký hlas z priedomia. „Je doma nejaký muž?“

Charlotte sa už ponáhľala dolu schodmi.

„Kto sa pýta?“ ozval sa Holcombe a vykročil dopredu zo zadnej časti haly.

„Strážnik,“ odvetil hlas. „A vy ste...?“

Charlotte pridala do kroku. „Som pani tohto domu,“ oznámila skôr Holcombovi ako návštevníkovi. „Môj manžel pravdepodobne nie je doma.“ Holcombe bol bledý a vystrašený, vôbec sa nepodobal na úlisného hada, ktorý ju doteraz trápil. Charlotte sa zahľadela na čudné individuum pri dverách. Strážnik mal bradu, dlhý kabát, rukavice bez prstov a za chrbtom držal dlhú palicu.

„Madam,“ povedal a neisto prestúpil z nohy na nohu. „Viete...“

„Nejaký problém?“

Strážnik vytiahol vizitku, bola akási ufúľaná. Charlotte sa zahľadela pozornejšie. „Chcem, aby ste sa pozreli na toto, madam.“

Pozrela na malú kartičku. „Je to vizitka môjho manžela.“

„Aha.“ Strážnik sa netváril prekvapene. „Nesadnete si, madam?“

„Tak nám už povedzte, čo sa stalo!“ vykrikol Holcombe. Znovu ignoroval jej postavenie v dome, dokonca aj jej prítomnosť.

„Áno, prosím, povedzte nám to,“ prikývla Charlotte.

Strážnik stojaci na priedomí sa vystrel. „Je mi ľúto, že vám to musím oznámiť, madam, ale stala sa... nehoda. Dnes skoro ráno sme našli jedného muža. Nemal peňaženku, ale vo vrecku na veste mal vizitku. Túto.“

„Ale... čo sa stalo? Je zranený? Kam ste ho...“

„Prepáčte, madam.“ Strážnik sa tváril, ako keby bol radšej niekde inde. „Je mi ľúto, že vám to musím povedať, ale váš manžel je mŕtvy. Zdá sa, že došlo k lúpežnému prepadnutiu. Asi ho chytili, keď...“

„Mŕtvy?“ Lucy zrazu držala Charlotte za lakeť, akoby ju chcela podporiť. „Ale ako... si môžete byť istí? Nechce sa mi veriť...“

Strážnik znovu prestúpil z nohy na nohu. „Nieкто musí ísť so mnou a identifikovať ho, madam. Hádám...“

„Ja pôjdem!“ ozval sa Holcombe, zagánil na Charlotte, potom pozrel na strážnika a ostatných sluhov. Nikto sa s ním nedohadoval. Strážnikovi sa očividne uľavilo.

Všetci mlčky stáli a Holcombe si zatiaľ bežal po kabát. Potom odišiel spolu so strážnikom. Charlotte si neskôr nepamätala, ako sa dostala naspäť do salóna, len to, že tam sedela, keď neskôr prišla Lucy a oznámila: „Je to on. Naozaj je mŕtvy.“

Charlotte vstala. „Holcombe...“

„Vrátil sa s tou správou. Vraj ho podrezali.“ Lucy vykrivila pery.

„Henry je mŕtvy?“ Charlotte si nemohla pomôcť, musela to zopakovať ešte raz.

„Asi, slečna Charlotte. Vraj sa to stáva často, ako povedal Holcombe. Na uliciach po zotmení nie je bezpečne. Londýn!“ Lucy vedela, že ľudia radi chodia po meste, ktoré poskytuje vzrušenie aj zábavu. No ona neznášala špinu a smrad, hrkotajúce kolesá, krik predavačov, aby si kúpila to či ono, len čo vyšla na ulicu. Podceňovala však hrôzostrašné historky, ktoré rozprával Holcombe. Rád strašil služobníctvo príbehmi, ako nieкто zablúdil do nesprávnej časti mesta a už sa viac nevrátil. Lucy však nikdy nedala najavo strach. No teraz sa zdalo, že mal pravdu.

Charlotte sa zviezla na pohovku. Toto naozaj nechcela. Nie takto. Túžila po zmene, ale nikdy by si nepomyslela...

„Môžem vám niečo priniesť? Čaj? Nič ste nejedli.“

„Nemôžem.“

„Musíte jesť.“

„Ale nie teraz.“

Lucy sklonila hlavou, keď si uvedomila napätie v Charlottinom hlase. „Mám zostať pri vás?“

„Nie. Nie, rada by som bola chvíľu sama.“

Lucy zaváhala, potom sa rýchlo uklonila a vyšla. Charlotte zložila ruky a pritlačila lakty k bokom. Toto nebola len zmena; teraz sa celý jej život obracia naruby. Akoby ho ktosi pretrhol na dve časti.

Henryho nikdy nemilovala. Usilovala sa aspoň trochu si ho obľúbiť, ale potom prišla na to, že je to nereálne. V posledných mesiacoch sa jej zdalo, že ho dokonca nenávidí. Nie, tak ďaleko by nezašla, neželala by mu smrť. Ešte včera približne v tomto čase jej hrubo vyčítal, že mu nepripravila správne čaj, a teraz už nie je na tomto svete. Ako je to možné?

2

SIR ALEXANDER WYLDE VOŠIEL v to ráno do dvora za svojím mestským domom ako zvyčajne. Bol si zajazdiť, ale mal stiesnený pocit. Pomalé cesty, úzke brány, stále ho pristavoval niekto známy, kto sa tiež rozhodol zajazdiť si zavčas rána. Bolo to takmer horšie ako ostať doma.

Nechal koňa na starosť paholkovi a vošiel dnu zadnými dverami. Urobil po chodbe len niekoľko krokov, keď hore začul buchot. Ozvali sa ťažké kroky a krik, potom zasa buchot, ako keby spadol nejaký kus masívneho nábytku. Iný by sa vyľakane rozbehol k schodom, ale Alec sa iba zamračil a pridal trochu do kroku. V tej chvíli cítil len sklamanie, lebo Lizzy určite zase nesplnila, čo sľúbila.

Musel vyjsť dvoma radmi schodov, kým našiel zdroj bu-

chotu. Cestou nahor stretol slúžku s plnou zásterou porcelánových črepín, ale vyhla sa jeho pohľadu. Pred Anninou izbou stála Frances Colová a žmolila si ruky.

Keď ho zbadala, usedavo sa rozplakala. „Je to hrozná osoba, zlomyseľná a tvrdohlavá. Už sa to nedá vydržať. Čo je veľa, je veľa, Alec. Tentoraz zašla príďaleko!“ Posledná veta sa v poslednom čase opakovala ako nepodarený refrén, odkedy utiekla Lizzina tretia vychovávateľka. „Ja tam radšej nejdem!“ dodala hystericky Frances.

Frances bola sesternica Alecovej matky a snažila sa vychovávať Anne a Lizzy, odkedy im zomrela matka pri Lizzinom pôrode. No všetko sa v poslednom čase akosi kazilo.

Alec otvoril dvere do izby a vošiel. Jeho šestnásťročná sestra Anne ležala na posteli, bola stále bledá, ale už nie taká vyľakaná a nepokojná. Naopak, v zelených očiach akoby sa jej zjavilo čosi z niekdajšej iskry. Na jar previezol Alec takmer celú domácnosť do mesta kvôli Anne, lebo cez zimu zoslabla a stále kašľala. Nič nepomáhalo, až sa napokon rozhodol posadiť ju do koča, zabaliť do prikrývok a pod nohy jej poukladať rozpálené tehly. Tak ju odviezol k vychýrenému lekárovi na Harley Street. Len včera dostali najnovšiu správu, že to nie sú suchoty, ktorých sa báli celé týždne. Alec mal podozrenie, že práve úľava je dôvodom posledného zmätku v tomto dome. „Kde je...?“

Spoza postele vyzrela Lizzy. „Priniesla som ju, aby rozveselila Anne,“ povedala na svoju obranu Frances.

„Som v poriadku, Alec,“ ozvala sa Anne.

Alec radšej prešiel rovno k veci, zo skúsenosti vedel, že je to najlepšie. „Koho si sem priniesla?“

Spod postele sa ozval čudný zvuk. Alec pozrel na Lizzy. Bola irónia, že jeho trinásťročná sestra tak veľmi pripomínala ich matku, lebo práve pri jej pôrode matka zomrela. Alec, Anne a ich brat Richard sa podobali na vysokého štíhleho otca so svetlými vlasmi a zelenými očami. Lizzy bola nižšia,

plnšia, mala hnedé vlasy a modré oči ako matka. Keď vyrastie, určite z nej bude krásavica. Alec už uvažoval, ako ju uvedie do spoločnosti, no tá predstava ho zároveň desila.

Už sa to nedalo odkladať. Alec si kľakol a nazrel pod posteľ. Najprv nevidel nič, potom zbadal pár žltých očí, čo svietili vo vzdialenom kúte. Do nosa mu udel zvierací pach. Postupne rozoznal mačku. Veľkú mačku. „Kde si ju našla?“ opýtal sa a cítil, ako sa ho zmocňuje hnev.

„V zadnej záhrade pri bráne,“ odvetila Lizzy.

Teda pouličná mačka. Alec si nevedel predstaviť, ako sa jeho sestre podarilo dostať túto mačku do domu. Asi preto ten buchot. Pozrel jej na ruky, či tam nemá škrabance alebo stopy po zuboch, ale nič nevidel.

„Tu v meste nemáme žiadne domáce zvieratá,“ zdôraznila Lizzy. „Anne veľmi chýbajú.“

Alec pozrel na Anne. Usilovala sa potlačiť úsmev, lebo si dobre uvedomovala, že ich staršiemu bratovi Lizzy ľahko prejde cez rozum. „Naozaj?“ V skutočnosti zvieratá chýbali Lizzy. „Zvieratá patria na vidiek.“

„Veľa ľudí má zvieratá aj doma. Videla som ich. Ľudia s modernými názormi ich chovajú vo svojich domoch.“

Doma mali malé izbové psy. Alecovi liezli na nervy, ale dalo sa to zniesť. „Keby Anne chcela mačiatko...“ Znelo to nepresvedčivo, a sám si to uvedomoval. No Anne sa v poslednom čase usmievala veľmi zriedka.

„Ale táto mačka nemá domov. Je hladná, trčia jej všetky reb-
rá!“

„Lizzy, preboha, je to túlavá mačka! Ktovie, kde všade bola...“

„Viem, že trochu smrdí,“ prerušila ho Lizzy. „Ale na ulici by smrdel každý, nie? Okúpem ju.“

„Sotva. Bude sa brániť.“

„Nie, nebude. Pozri sa.“ Lizzy zmizla za posteľou. Alec stál a sledoval, ako si kľaká a potichu sa prihovára zvieratu. Po

chvíli mačka vyliezla spod postele. Bola špinavá, vychudnutá, strakatá, jedno ucho mala natrhnuté. Lizzy ju hladkala a mačka jej tísila hlavu pod bradu. „Vidíš?“ Lizzy mu venovala anjelský úsmev, ktorý takmer vždy zabral.

Alec urobil krok vpred. Mačka sa odtiahla a výstražne zaprsкала.

„Musí si na teba zvyknúť. Však, Škvrnka? Dala som jej meno Škvrnka, lebo je samý flák.“

Anne sa zasmiala – či už na mene alebo na Alecovej porážke. Nezáležalo na tom; Alec už dávno nepočul jej smiech. Odstúpil a premýšľal, či by nemal zavolať sluhov, aby Lizzy pomohli okúpať tú túlavú mačku. Mal by to byť Ethan. Ethan mal čas a už neraz dokázal, že zvládne hocičo. Alec obetuje svoje kožené jazdecké rukavice. „Dobre,“ uzavrel. „Ak teda...“

Lizzy vyskočila, aby ho objala. „Si najlepší brat na svete!“ Anne sa znovu rozosmiala, oči sa jej šťastne rozžiarili, keď na ňu pozrel. Alec si uvedomil, ako mu nádej zovrela hrud'. Potom sa Anne rozkašľala, a pohoda bola razom preč.

Krátko po otcovej smrti prestal Alec študovať na univerzite, lebo všetka zodpovednosť za rodinu a majetok zostala na jeho pleciach, ale nové povinnosti ho veľmi nezaťažovali, až do tejto zimy. Anne a Lizzy zveril Frances, občas dozrel na brata Richarda, ktorý študoval na Oxforde, a spravoval majetok bez nejakej väčšej námahy. Bol pripravený na tú úlohu, lebo sa s ním vždy rávalo do budúcnosti. Počas spoločenskej sezóny sa v meste celkom dobre udomácnil a našiel si čas vychutnať zábavu, ktorej v ňom mal bohatý a vysokopostavený človek neúrekom. Celé štyri roky šlo všetko ako po masle, potom Anne ochorela a Alec sa zamyslel nad skutočnými prioritami vo svojom živote. Nič nebolo preňho dôležitejšie ako rodina.

Anne prestala kašľať. „Nič mi nie je,“ trvala na svojom, no súrodencov iba väčšmi vystrašila.

„Ak ti je horšie kvôli tomu zvieraťu...“

Lizzine modré oči sa naplnili slzami, na jej tvári aj v postoji sa zračila beznádej. „Ak je Anne horšie pre tú mačku, nemôže tu zostať.“

„Nejde o mačku,“ odvetila Anne. Hnevala sa na oboch. „Kašľala som už predtým, ako sem prišla.“

Lizzy ožila. „Keď ju okúpem, môže sedieť na tvojej posteľi a robiť ti spoločnosť spolu so mnou.“

„Tak ju prines.“ Alec si všimol, aká je Anne unavená. V posledných mesiacoch bola taká stále. Desivo neoblomná skutočnosť. Mali by odísť a nechať Anne odpočívať. Odprevadil Lizzy von aj s mačkou v náručí. Frances kamsi zmizla, v poslednom čase to robila často. Alec vykročil, aby informoval sluhu Ethana, čo ho čaká, a spýtal sa, či je ochotný okúpať tú mačku. Pri troche šťastia mu utečie. A on ju predsa nebude naháňať po londýnskych uliciach, akokoľvek by sa mu Lizzy zaliečala.

Alec si narychlo vzal z jedálne chlieb a párky a odniesol si ich do pracovne, aby sa vyhol kúpaniu mačky a zároveň aj Frances Colovej. Mal dosť výhovoriek, stôl mal zaprataný žiadosťami o pomoc od svojich derbyshirských nájomcov pôdy.

Mnohí očakávali, že situácia na vidieku sa po skončení dlhej vojny proti Napoleonovi zlepší, ale tí, čo videli vyrastať nové textilky, pripravujúce ďalších a ďalších ľudí o prácu, tomu neverili. Všetci so strachom sledovali rast cien v Anglicku. Áno, v Anglicku hrozil hlad! Alec zaľal zuby. Ale nie na jeho poliach. Čosi také nedovolí, rovnako ako jeho susedia.

Alec vzal z kopy papierov na stole list a potlačil vzdych. Možno by mal nájsť niekoho, kto by mu pomohol s korešpondenciou. V poslednom čase mal pocit, že táto práca sa nikdy neskončí. Bolo treba prijať rozhodnutia, ktoré sa už nemohli odkladať. Poznal ľudí, ktorí by tie papiere hodili jednoducho do ohňa a pobrali sa za zábavou bez toho, aby mysleli na dôsledky. Alec otvoril prvý list a začal čítať.

Prebral asi polovicu pošty a pomyslel na obed, keď na dve-re zaklopal Ethan a vošiel dnu. „Máte návštevu, pane.“

Alec si všimol veľký škrabanec na sluhovom líci. „Návštevu?“ „Údajne pracovnú, pane.“ Skôr ako Alec stihol zareagovať, dodal: „Vaše rukavice, pane... viete...“

Alec zdvihol ruku. „Už som s nimi aj tak nerátal, Ethan.“

Mladému sluhovi sa očividne uľavilo. „To zviera, pane... Už je okúpané.“ Potom neveriacky dodal: „Zdá sa, že slečnu Elizabeth si celkom obľúbilo.“

Alec sa rozhodol, že o tej mačke už nechce počuť. „Dobre, prived' mi radšej tú návštevu.“

Ethan sa o chvíľu vrátil s drobným starším mužom. Jeho postoj a oblečenie napovedali, že je právnik alebo obchodník. Ktovieprečo si nezložil klobúk ani zvrchník, akoby stál na ulici. Vedľa širokoplecého sluhu pôsobil útlo. „Pán Seaton,“ predstavil ho Ethan a zatvoril dvere.

Zošúverený muž vošiel. „Mám obavy, že vám nesiem zlé správy, sir Alexander.“ Pokrútil hlavou a vykrivil pery. „Na-ozaj šokujúce.“

Alec vstal. „Týkajú sa môjho brata?“

Návštevník od ľaku, ako rázne to povedal, cúvol. „Nie, nie, nejde o vášho brata, ale o vášho strýka.“

„O lorda Earntona?“ Len čo to Alec vyriekol, uvedomil si, že teta by k nemu poslala niekoho so súrnou správou.

Seaton sa nadýchol. „Pán Alexander, s ľútosťou vám musím oznámiť, že váš strýko Henry Wylde je mŕtvy. Zabili ho na londýnskych uliciach. Ďalší očividný príklad morálneho úpadku nižšej vrstvy. Obviňujem vládu...“

„Strýko Henry?“ Pokiaľ si Alec pamätal, mladší brat jeho otca bol v podstate samotár. Nikdy nechodil na rodinné stretnutia, neprejavil záujem o žiadne vzťahy. Alec mal naňho jedínú spomienku spred dvadsiatich rokov – mal červenú tvár, klial a pohrozil mu palicou, keď sa dotkol akéhosi zaprášeneho artefaktu vo vitríne. Zviezol sa do kresla. „Zabili ho?“

„Zavraždili, pane, keď sa vracal domov z klubu. Nevieť, čo bude s touto krajinou, keď sa slušný človek nemôže ani...“

„A vy ste mi to prišli oznámiť,“ prerušil ho Alec.

„Samozrejme.“

„Ako členovi rodiny. Rozumiem. Ďakujem vám.“

Drobný muž sa naňho zamračil. „Ako vykonávateľ poslednej vôle pána Wylde.“

„Prosím?“

Seaton vytiahol z vrečka hrubý papier. „Tvrdil, že ste najspôľahlivejší z jeho... príbuzných.“

Za iných okolností by bol Alec prekvapený, no teraz bol doslova zdesený. „Takmer som ho nepoznal.“

Seaton prikývol. „Zmienil sa o tom, že vaše rodiny neboli v blízkom kontakte. Napriek tomu chcel, aby jeho poslednú vôľu splnila práve vaša rodina.“

A musel si na to vybrať mňa, pomyslel si nervózne Alec, ale nechal si to pre seba. „Prosím, sadnite si, pán Seaton.“

Muž poslúchol a položil dokument na kraj stola. „Ako viete, pán Wylde bol... výnimočný človek. Musím dodať, že aj trochu výstredný.“

Ako ináč? pomyslel si Alec. Už dávno čakal, že od strýka príde nejaká nepríjemná správa.

„Provízia pre jeho manželku nie je však taká...“

„Pre manželku? Veď nebol ženatý.“

„Bol, pane. Nedávno, teda pred rokom sa oženil.“

Alec sa usiloval predstaviť si ženu, ktorá by sa vydala za strýka Henryho – ráznu, protivnú, ufrflanú sekeru... To boli prívlastky, čo mu zišli na um. Pokrútil hlavou. „V akom zmysle výstredný, pane?“

„Bolo by lepšie, keby ste si ten dokument prečítali sám, pane.“

„Chcem, aby ste mi ho v krátkosti zhrnuli,“ precedil neprívetivo, akoby chcel hosťa zastrašiť, čo sa mu podarilo. Seaton sa zháčil a vyľakane sa odšuchtal k dverám. „Pán Seaton!“